

den sydafrikanske regerings negative holdning til FN's resolutioner og rådets konklusioner.

Afsnittet om rådets virksomhed omhandlede hovedsagelig rådets rejse til Afrika den 5.-18. april 1968. Rådets formål med rejsen var at begive sig til Sydvestafrika og i forbindelse hermed at besøge Zambia og Tanzania for drøftelser med de derværende repræsentanter for befolkningen i Sydvestafrika. Det stod imidlertid allerede på tidspunktet for rådets afrejse fra New York klart, at de sydafrikanske myndigheder ikke ville tillade dets indrejse i Sydvestafrika, og rådet måtte da også efter at have ført de planlagte drøftelser i Lusaka og Dar-Ès-Salaam begive sig tilbage til New York. Ifølge beretningen blev rådets indrejse i Sydvestafrika opgivet på grund af de økonomiske og praktiske vanskeligheder i forbindelse med leje af en flyvemaskine til brug for formålet, idet spørgsmålet blev forelagt generalsekretæren, der fandt, at han burde konsultere Sikkerhedsrådets medlemmer og medlemmer af FN's rådgivende udvalg for regnskabs- og budgetspørgsmål. Generalsekretæren var derfor ikke i stand til at give et omgående svar på Sydvestafrika-rådets henvendelse. Rådet fastholdt imidlertid sin beslutning om at indrejse i Sydvestafrika, så snart de nødvendige arrangementer var truffet. Endvidere blev i beretningen givet en redegørelse for de forslag, som lederne af de tre sydvestafrikanske nationalistbevægelser havde fremsat over for rådet, og for rådets arbejde med spørgsmålet om udstedelse af rejsedokumenter til sydvestafrikanere. Vedrørende sidstnævnte spørgsmål anførtes, at Zambia og Tanzania ville gå videre i deres overvejelser herom på grundlag af et udkast til regulativer, som rådet snarest ville udarbejde.

Under en gennemgang af spørgsmål, der var under aktiv overvejelse af rådet, nævntes, at rådet havde drøftet særorganisationernes og andre FN-organers muligheder for at yde teknisk og finansiel bistand til Sydvestafrika, og at rådet havde anmodet den fungerende kommissær for Sydvestafrika om at udarbejde en rapport vedrørende de juridiske spørgsmål i forbindelse med den af Sydafrika gennemførte lovgivning i Sydvestafrika. Endvidere havde rådet påbegyndt undersøgelse af spørgsmålet om oprettelsen

af et særligt budget, der skulle finansiere de forskellige forudsete programmer, samt af rådets ansvar i forbindelse med den af Generalforsamlingen vedtagne sammenlægning af de forskellige uddannelsesprogrammer for det sydlige Afrika.

I beretningens andet hovedafsnit om Sydafrikas holdning gennemgås den sydafrikanske regerings tilsidesættelse af generalforsamlingens resolutioner 2145 (XXI), 2248 (S-V), 2324 (XXII) og 2325 (XXII) samt af Sikkerhedsrådets resolutioner 245 (1968) og 246 (1968).

I tredje afsnit indeholdende beretningens konklusioner udtalte rådet frygt for, at Sydafrikas vedblivende nægtelse af at efterkomme FN's beslutninger uundgåeligt ville føre til udbrud af uroligheder og racekrig, og konstaterede, at situationen frembød den alvorligste trussel mod international fred og sikkerhed i området. FN havde et direkte ansvar for at afværge en sådan trussel. Rådet var overbevist om, at det ikke fuldt ud kunne udføre sine funktioner, medmindre passende og effektiv handling gennemførtes, og at Sydafrika ikke ville trække sig tilbage fra området, medmindre der anvendtes tvangsmidler. Rådet anbefalede derfor, at Generalforsamlingen gentog sin anmodning til Sikkerhedsrådet om i overensstemmelse med resolution 2248 (S-V) og 2325 (XXII) at tage effektive skridt med henblik på at sikre øjeblikkeligt ophør af Sydafrikas nærværelse i territoriet og således sætte Sydvestafrika-rådet i stand til at gennemføre dets opgaver effektivt. Generalforsamlingen burde ligeledes overveje, hvilke skridt der skulle tages til at forberede områdets uafhængighed i lyset af den negative sydafrikanske holdning. Rådet fandt videre, at der burde tages yderligere effektive skridt til at gennemføre løsladelsen af de sydvestafrikanske frihedskæmpere. Den negative sydafrikanske holdning over for rådets forsøg på at indrejse i Sydvestafrika ligesom den manglende samarbejdsvilje, som rådet i denne forbindelse havde mødt hos visse fremmede økonomiske interesser i det sydlige Afrika, burde fordømmes. Det gentoges, at det var rådets plan at indrejse i Sydvestafrika, så snart de nødvendige arrangementer med hensyn til det af Zambia tilbudte fly var blevet truffet, og Generalforsamlingen opfordredes til at overveje, hvilke skridt